En ynglings visa.

Om bud mig bragtes: I morgon
den kvinna gästar ditt hus,
som skall vara din hjärtanskära
och göra din lefnad ljus,
då låge jag vidögdt vaken
och räknade timmarnas slag,
tills blekaste gryning mig läte
glädt hälsa den kommande dag.

Då skulle det skuras och fejas
och pyntas med björklöf och blom,
så rummen fylldes af dofter
från kryddgårdens rikedom.
Och drällar breddes på borden
till gamman och fröjdefest,
när ut till porten jag trädde
att möta min väntade gäst.

Och räckte hon trofast händen
och hälsade barnsligt godt
och frågade blygt och sakta,
om jag hennes budskap försmått...
och tveksamt dröjde på stegen,
som gårdens trappa vi nått,
då värdens förlägna tystnad
var enda svaret, hon fått,

då skulle jag dörrarna öppna
ditin till min löfvade sal,
där blomdoften strömmade mot oss
högtidlig och jungfruligt sval.
Och medan min gäst jag förde
till festens dukade bord,
våra vägar för alltid förentes
stilla och utan ord.

Axel Johansson.

Något om min resa i södra Saskatchewan.

(För Svenska Canada-Tidningen).

Lyckligen anländ till Winnipeg vill jag äfven meddela litet från de af mig sist besökta platserna. Mitt förra bref afslutades med mitt besök i Stockholm. Därifrån reste jag till Dubuc, där jag stannade några dagar. I Dubuc sammanträffade jag med en gammal svensk odalbonde mr H. Staaff, hvilken trots sina sjuttio år var i besittning af en vigör och en språklåda, som många unga skulle ha skäl att afundas honom. På sin äkta och oförfalskade jämtländska berättade han sina öden här och i gamla Sverige. Detta var för mig af särskildt intresse, emedan hans berättelser från Sverige rörde sig om platser, hvilka äfven för mig voro väl bekanta. Han och hans äkta hälft, en gemytlig gumma, lefva nu i själfva staden, och är deras hem en kär tillflyktsort för platsens svenskar, som gärna tittar in till de gamla, vid sina besök i staden, väl vetande att det alltid vankas en god kopp kaffe och en treflig pratstund med det gamla käcka paret. Gjorde här också en liten tripp ut på landet bland farmarna och fann, att de alla stodo sig ganska bra.

Så var jag till slut tvungen bryta upp mina tält igen för att åter bege mig öfver på G. T. P.-banan. Jag sade därför farväl till Dubuc och gick till Esterhazy. Därifrån fick jag efter häst färdas till Zeneta, en liten station å G. T. P. Till resans förljufvande tillstötte nu snöstorm på natten och när jag vid tolftiden framkom till Zeneta, hade jag att inlogera mig på en träbänk inne i stationshuset tills kl. 6, då tåget afhämtade mig för att föra mig till Spy Hill, målet för min resa, dit jag ankom vid åttatiden på morgonen. Vi voro flera som gingo af där. Vi fingo försöka att så godt sig göra lät inhysa oss i ett brädskjul, som bar namn, heder och värdighet af boardinghouse, ty ute var det full storm, hvadan ingen ville sätta ut näsan annat än i högsta nödfall. Där satt vi och skallrade likt dödskrämda banditer, hvar och en ansträngande sin hjärna till att utfundera något medel att få sina stelnade lemmar uppmjukade. Då uppstod plötsligt ett ljushufvud (en resande f färdigsydda knapphål) öppnade sin breda näbb och sade: vi arrangera ett stilla slagsmål. Förslaget motogs med oblandad glädje och under horiska indiantjut drabbade vi samman. Det var en brokig samling af olika yrken och nationaliteter. När vi hade hållit på en stund, gick hotellvärden ned i källaren och släckte elden, ty han ansåg det blef hett nog ändå. Så småningom återgick våra lemmar till sitt forna tillstånd och vi ingigo därför fred på obestämd tid. På eftermidagen började vädret att bedarra litet och jag gick då ut i den stora staden för att om möjligt snoka rätt på några landsmän. Jag fick då höra, att jag hade att gå till Welby, om jag ville träffa några svenskar. Jag hade därför ej annat att göra än att förbida tiden till nästa tåg kom, då jag med ej vidare saknad lämnade platsen och begaf mig till Welby. Där erhöll jag underrättelse om, att den närmaste svenska farmare var boende omkring två mil från stationen. I arla morgonstund traskade jag dit. När jag i mitt tycke gått nog långt, började jag på att fundera, om jag ej var framme snart. Jag fick också syn på ett litet hus och dit styrde jag mina steg. Mycket riktigt hittade jag också rätta mannen, en trefilg gubbe, som togit homestead där och nu under vintern fullgjort sina första sex månader å detsamma. Jag blef bjuden att äta frukost med honom, hvilket anbud jag med tacksamhet antog, hälst som han började att vidt o. bredt orda om sina utmärkta kunskaper i den ädla kokkonsten. Men jag fann att mr Strandquist var en storskräflare, ty åtminstone var han då ingen bagare. Slutligen lyckades vi dock med förenade ansträngningar samt diverse andra ingredienser tillverka någonting, som vi gaf namnet bröd. Sedan vi under muntert samspråk njutit af våra läckra anrättningar, beslöto vi att uppsöka något nytt offer för våra matfyllda magar. Min vän började nu åter låta höra sin visdom, men som jag blifvit bränd, så gjorde hans möda denna gång inte vidare stort intryck på mig. Som jag var alldeles obekant, såg jag dock ingen annan utväg än att gå in på hans förslag och så lämnade vi under många tårar hans hyddа och ställde våra steg till mr Gabrielson. Där blefvo vi vänligt mottagna och jag drog en lättnadens suck vid tanken på, att jag nu ej behöfde anlita mr Strandquists kokkonst för erhållandet af middag. Senare på dagen besökte jag några andra svenskar härute, mest ungkarlar. En del kunde jag ej träffa, ty de voro ute på friarfärd. Dagen efter anträdde jag färden mot Winnipeg. Här går jag nu med en stulen cigarr i ena mungipan och försöker stärka min kredit.

Med en vänlig hälsning.

W. Heggmark.

När spåren igensopas.

Göteborgs handelstidnings Landtmannablad har under denna rubrik en märklig och mycket välskrifven artikel, hvilken vi här vilja återgifva. Den har följande lydelse:

"Det bullrar och dånar därute i världen, och städer och byar slås omkull. Markens gröda har förtrampats och sköflats af människors och hästars fötter, af vagnar och kanoner. De vackra och jämna fälten äro söndergräfda och förstörda af skyttegrafvar, belamrade med spillror af alla slag och — hur mycket blod har ej marken sugit till sig, hvilka strömmar af lifvets röda vätska ha ej sökt sig väg ned i den svarta myllan. Bönderna "demonstrera" ej. Det är städernas massor, som ge sina åsikter för och emot tillkänna på ett så bullrande och högljudt sätt. Och "kabinetten" ha rådplägningar. Men bonden tiger och låter de galna rasa.

När de rasat ut jämnar han tyst och stilla igen spåren efter deras kamp. Lugnt och stilla, utan hat, utan bitterhet. Det måste ske. Naturen äger en obevekligt läkande förmåga. Natur och hälsa, och hälsa är det naturenliga tillståndet. Krig är chälsa — säga hvad man vill. Det hjälper ej att professorer och andra pampar, som vilja ha monopol på att aflässa tidens röst, skrodera om de stora och härliga tider, i hvilka vi lefva och rysa af välbehag öfver att själfva ha blifvit delaktiga af denna stora nåd.

Sående och skördande skola ej uppnöra så länge världen står. Skyttegrafvarna skola skottas igen, den blodångande jorden skall ånyo smekas af harfvens pinnar och plogens blanka bil. Jordverktygen skola rassla mot granatskärfvor och sönderbrustna, rostade vapen, vittnesbörden om det mänskliga vansinnet, om den oerhörda dumheten, denna fasansfulla dumhet, som påstår att det onda är nödvändigt.

Ack, jag hör i andanom lärkorna drilla öfver dessa sköflade och förstörda slätter, öfver dessa sköflade och förstörda hem, och jag anar landtmannens tankar, då han åter återupptager sin afbrutna vandring bak plog och harf. Jag ser den tunga gången, den på jorden fästa blicken. Det är tunga tankar — och glada. Jag ser honom stanna och blicka ut öfver fälten, ack, han mindes, här, just här slaktade de hvarandra i tusentals, dessa upphetsade människohopar, här sköt man med kanoner och gevär så marken skakade och alla andra ljud förtogos. Ack, han finner intet storslaget däri, platt intet. Han hänryckes ej vid tanken på bajonettanfall, ryttarechocker och kanonernas dån. Han vämjes därvid, ty han har sett deras verkningar. Och dessa kommer han att få se i långa tider. Marken är hård och tilltrampad och han måste sätta plogen på djupet. Men söldatgrafvarna äro grunda. — —

Han ser ut öfver sina fält, och sakta rulla ett par tårar nedför de väderbitna kinderna. Tacksamheten, hoppets ljufva tårar, han anar kärlekens segertåg genom världen. Han ser vid horisonten skimret af morgonrodnaden till den dag, då lejon skola gå i bet tillsammans med får — — och åter sänker han sin blick mot jorden — — jorden, han älskar denna jord, denna svarta välsignade jord, han älskar den intensivt. Människorna skulle ej föra krig, om de aldrig byggt sina förskräckliga städer, sina nästen, där synden och skammen äro så koncentrerade, så våldsamt sammanpackade att det måste föra till explosionen. —

Hans kärlek skall ökas i styrka till denna härliga jord, med dess lustgårdsmöjligheter, hvilka människorna, de "ledande", d. v. s. de, som tro sig leda, sökt sköfla och förstöra för att vinna — hvad? Land? Ödemarker! Jord, jord; din tysta gudomliga kraft kunna de ej förstöra! För ingen står sanningen om naturens evigt helande och oförstörbara kraft så klar och dominerande, som för jordens rätte son. Och tyst och stilla skall han sopa igen spåren af "krigshjältarnas" framfart, slätterna skola dignа under susande brödsäd och han skall skörda rik välsignelse, där dessa "hjältar" skördade "ära". "Blott hälsen tiger still."

Belgien under tyskt herravälde.

Ur en korrespondens till "Evening News" (London).

Den första månaden försökte tyskarna blifva goda vänner med befolkningen i Belgien. Soldaterna sökte umgänge med folket, och officerarna närmade sig landets bästa familjer. Men inkräktarna mottogos med iskall höflighet. Försöket att ställa sig in misslyckades, och tyskarna gingo därpå till motsatt ytterlighet och visade tydligt förakt för den lilla, svaga nation, som de hålla under järnhälen. Jag har färdats i hela Belgien, och öfverallt såg jag samma syn. En befolkning, som knappt vågar hoppas mera, och som går i ständig längtan efter att höra tillförlitliga nyheter, en befolkning, hvars smärta är för djup för tårar, hvars sorg är tragisk och stum. Man lefver och arbetar under eröfrarnas uppsikt, och dessa tyckas alltjämt befilta sig om att visa sig sig värdiga afkomlingar af Attila.

— — — Den lilla ångaren, som förde mig från Vlissingen till Antwerpen var full af belgare. Där funnos mödrar, som återvände för att träffa sina söner — unga män i värnpliktsåldern, hvilka ej fingo lämna landet — föräldrar, som kommit för att finna sina söners grafvar, och personer, hvilkas sista pänningmedel voro slut, och som nu reste tillbaka till sina förstörda hem och den jord, de ägde.

Vid ankomsten till Antwerpen blifvo undersökta tre gånger. Hvarje bit papper i våra fickor, hvarje smula resgods genomgås omsorgsfullt, och därefter kommer turen till våra pass. Mycket få af dem tyckas tillfredsställa tyskarna. En karl, som reste på en annans pass, blef upptäckt och bortförd. Två damer kvarhållas, och man hör dem skrika och gråta. Fastän allа tjänstemännen kunna franska är tyska det enda språk, som användes. Förstår man ej det, är man illa ute. Efter ett par timmars förlopp få vi ändtligen lof att gå in i staden. Tillfölje bristen på bensin förekomma inga automobiler, och för öfrigt har den tyska regeringen lagt beslag på alla åkdon. Staden ligger beckmörk, enär man fruktar angrepp af flygmaskiner, och patruller af landstormsmän passera ständigt genom gatorna.

På hotellet, hvarest jag bor, är allt tyskt ifrån direktören till städerskan och elevatorpojken. Hvad gästerna angår, äro de alla tyska officerare. Hvarje godt hotell i Belgien bebos f. n. nästan uteslutande af tyska officerare, och framför ingången har portieren aflösts af en skyltvakt i en svart, hvit och rörandig skyllerkur. Officerarna äro meränd els ej ensamma; de ha sändt bud efter sina hustrur, barn, tjänsteflickor och hundar. Det berättas mig, att guvernören uppmuntrar dem att ha familjerna hos sig, och att det anordnas särskilda resbekvämligheter för dem. Jag känner ej det verkliga skälet, men säkert är det, att tyskarna göra sitt bästa för att gifva belgierna det intryck, att de slagit sig ned för att stanna i landet. Till och med underofficerarna ha lof att ha sina familjer hos sig.

På Avenue de Kryger gick jag in i en stor restaurant, som fullständigt tycktes vara i tyska händer. Äfven menuen var tryckt på tyska, och i hela lokalen var ej en enda belgier. Jag bad om några tidningar; det fanns endast tyska. Klockan 10 släcktes alla ljusen, och spatserar man efter 10:30 på gatan utan särskild tillåtelse, riskerar man att bli arresterad.

Antwerpen har förlorat öfver tre fjärdedelar af sin ursprungliga befolkning, hvaraf en stor del flytt till England och Holland, och en del slutit sig till den belgiska hären. Det är kanske därför som priset på födoämnen är jämförelsevis billigt. Det tycks, vara tillräckligt af allt med undantag af bröd och grönsaker. Mjöl är det mycket ondt om, och alla möjliga ingredienser användas för att ersätta det. Beträffande grönsakerna så ha de belgiska trädgårdarna blifvit förstörda genom öfversvämningarna, och det, som införes från Tyskland räcker ej långt.

Synbarligen har en hel liten utvandring af konstföremål ägt rum från de belgiska muséerna till de tyska. Det förefaller emellertid, som om det lyckats att från Antwerpen bortföra de värdefullaste Rubens, Rembrandts, van Dycks och Teniers, innan tyskarna kommo, och dessa taflor lära nu ha anbragts på ett mycket säkert ställe. Hvad som blifvit kvar, har funnit väg till Tyskland. För resten ha några af de mest sällsynta djuren från den geologiska trädgården delat öde med de gamla mästarnas taflor och befinner sig nu bakom främmande järnstänger.

Staden är full af hemliga polisspioner, som ej sky något medel att få tag i fransman eller engelsman. I själfva verket får hvar och en, som kommer till Belgien, en sorts "beskyddande ängel", som håller vaksamt öga på honom.

Värst är likväl de hemliga agenterna, som erhålla betalning för hvarje arrestering de kunna föranleda. Dessa gynnare tala flytande franska och flamländska samt ha sina särskilda metoder. Deras bästa jaktmark är järnvägen, hvarest det faller sig lätt och naturligt att göra bekantskaper. Jag såg ofta personer blifva bortförda mellan två soldater, emedan männen, som åstadkommit detta, följde efter på något afstånd, leende öfver hela ansiktet, emedan han narrat en godtrogen resande att tala oförsiktigt.

Att resa i Belgien är mycket besvärligt, sedan den tyska regeringen öfvertagit järnvägarna. Endast tyskar ha anställning vid banorna, och man skall ha särskild tillåtelse för att få lof att köpa en tredje klass biljett till första klassens pris. Alla första och andra klassig kupéer äro förbehållna militären — således personer, som resa fritt. Först skall man undersökas af råa, tölpiga soldater, som om halsen bära en skylt, märkt "Polisei", och därefter släpar man själf sitt resgods till tåget, som står en kilometer utanför stationen. I ur och skur traskar man dit och tar plats i en mörk, kall kupé, hvars rutor ofta äro sönderslagna. Man varnas för att sticka ut hufvudet, emedan skyltvakterna vid broarna annars komma att skjuta. Det är oupphörligt ombyte med långt uppehåll på små stationer, och hvarje ögonblick undersökning af person och bagage. Vidare kan man riskera att hvar och när som hälst blifva försatt ur tåget utan rätt till protest...

Från nykterhetsfältet.

(Denna afdelning redigeras af O. L. Holmgren, 418 Sinclair st., Winnipeg, och alla för saken intresserade torde hänvända sig till honom.)

ETT KEJSARORD.

"Jag skulle skatta mig lycklig om det skulle lyckas mig att utrota alkoholdjäfvulen ur det tyska folket. Personligen har jag sedan 10 år tillbaka inte smakat ett glas öl, och vin förtär jag också mycket litet".

Kejsal Wilhelm II (1907).

FRÅN LOGEN "HOPPETS ANKAR" I PERCIVAL, SASK.

Efter en lång tystnad måste jag taga mig friheten att låta några fjärran aflägsna vänner och bekanta se att vi lefva och regera här ute i den lilla vrån Percival. För det första vill jag frambära ett hjärtligt tack till våra vänner där i stora staden som sändt oss en liten ljusglimt i form af eder gode nykterhetstalare, Axel J. Carlson. Då jag säger goda, så menar jag det i verkligheten, ty vi våga säga att vi äro stolta öfver att en af våra svenska ynglingar så med allvar har upptagit kampen mot den farliga fiende som ständigt står i vägen för våra lysande ungdomars utveckling. Under den tid vi hade besök af Carlson blef en ståtlig fäst anordnad, hvari äfven denna vår broder deltog med sina skrattretande fuffens och historier. Programmet bestod af många nummer och skolhuset, hvilket fortfarande får tjänstgöra som vår samlingslokal, var fylldt till sista plats, af personer af alla åldrar, från af ålderdom böjda gestalter till de späda barnen. Broder Carlson talade öfver det lysande målet för vår sträfvan. Carlson är ej, så att säga, rädd för att vara en af de många nykterhetskämpar som går en så hårdnackat strid till mötes, trots det att vi på alla sidor äro omringade af farliga fiender. Han är hällre glad öfver att flera och flera sluta sig till våra leder i hopp om att vår sträfvan en gång som först skall bära frukt. Vi fingo inblicka i många ting under hans vistelse här, hvilka för oss förut hade varit i dunkel och det är att hoppas, att vi ännu en gång få visit af broder Carlson för att ännu mera blifva styrkta i vår kamp.

Under kvällens omväxlande program hade vi äfven glädjen att få lyssna till vise presidenten för "the Saskatchewan Grain Growers Association", nämligen broder Hawkes. Han uttalade sin förundran öfver det stora framsteg vi gjort på en så kort tid, samt hoppades äfven att vi ej ännu skulle begynna tröttna, utan i stället skulle vår lilla stridsskara ännu mera erhålla tillökning.

Det är dock en sak som förhindrar oss och ständigt står i vår väg, nämligen det, att vi fortfarande äro utan husrum. Vi få dock vara tacksamma, så länge som vi få samlas i skolan, men det är dock ej så roligt att vara beroende af de andra, som om vi hade ett eget hem, där vi fritt kunde få röra på oss och ej därigenom behöfva sära eller skada våra medmänniskor, vi har dock hopp om att till nästa höst kanske få tåga in i vår egen lokal, samt kanske skall vi då vara i stånd till att gengälda någon i stället för vårt långa inträng i skolan. Vi är nu kanske den största svenska goodtemplar loge i Canada, då vårt antal nu begynner räknas till inemot ett hundra medlemmar och ännu är det hopp om en god förökning vidare en tid framåt. Under den tid Carlson var här intogos 17 nya medlemmar och ännu flera har anmält sig, och för hvilket vi storligen glädjas, då vi se tillbaka på de 11 månader som förflutit sedan vår loge blef bildad, och det syntes nästan då som vårt tilltag skulle ha ramlat omkull och gått om intet, men nu kan vi se framåt på en molnfri himmel och af den lilla upphetsning som genast uppstod, lefver endast ett dunkelt minna som det är att hoppas skall snart totalt dö bort.

Vänligen,

J. G. Johnson.

Percival, Sask.

"JAG KAN HÅLLA MIG NYKTER ÄNDÅ."

I Verdandisten läsa vi följande lilla förträffliga bit:

När vi inlåta oss i samtal med en icke-absolutist och när vi ha fått honom att erkänna, att spritbruket innebär en fara för honom själf och andra, medan nykterheten har alla företräden på sin sida, och vi af hans erkännande draga den logiska konsekvensen, att han bör ansluta sig till en nykterhetsförening, tillgriper han i åtta fall af tio den stora klubban, som skall slå ihjäl vår argument och slutledningar:

— Jag kan väl vara nykter utan att tillhöra någon förening — hvarpå vi naturligtvis stilla och fridfullt afväpna honom med frågan: — Nå, hvarför är du då icke nykter?

Det faktum, att denna invändning förekommer och upprepas i det oändliga, ger vid handen, att mycket dimmiga föreställningar om nykterhetsrörelsen äro rådande bland den utomstående allmänheten. Den uppfattningen synes vara förhärskande, att nykterhetsfolket tillhör sina resp. föreningar för att icke kunna hålla sig nyktra. Att de finnas, som gått in i en förening af sådana skäl och äfven alltjämt behöfva medlemsskapets moraliska stöd för att hålla stånd mot begäret och frestelsen är nog alldeles riktigt. Och långt ifrån att vilja förringa betydelsen af detta motiv äro vi stolta öfver, att kunna erbjuda de svaga ett stöd, utan hvilket de skulle vara tillspillogifna.

Men hvad vi vilja fastslå som ett obestridligt faktum, det är, att de, som tillhöra nykterhetsorganisationerna af detta skäl äro relativt få. Det stora flertalet organiserade nykterhetsvänner ha andra motiv för sitt medlemsskap. Högst och främst ställa vi det ideella: nykterhetssakens genomförande, till dess målet — ett helnyktert samhälle — är uppnått.

För att nå detta mål fordras mera än att själf afhålla sig från rusdrycksbruket och gå med fromma önskningar att andra också måtte afstå därifrån; det fordras mera, än att knyta händerna i byxfickorna i vanmäktigt raseri öfver rusdryckstrafikens sköflande framfart — det fordras arbete och kamp, det fordras planmässighet och enighet. Därför ha de, som omfatta idén om det helnyktra samhället, organiserat sig, därför agitera de för tillslutning till sin organisation, därför väcka de och upplysa ungdomen och leda dess håg till bättre njutningar, ädlare nöjen än rusets och därför sträfva de att eröfra den politiska makten för att krossa det alkohol-kapitalistiska intresset och med lagens insegel fullborda sitt verk. Det är, som synes, något mera det gäller, än att bara "hålla sig nykter".

För skämtets vänner.

— Sa' frun köpa nåra bär i da'?

— Min goda gumma, jag är inte fru utan friherrinna!

— Dä' va inte dä' jag frågade om, ja' frågade om ho velle köpa nåra bär!

•

Enklingen (till stenhuggaren): — Jag skulle vilja ha en kort inskrift på min hustrus graf.

Stenhuggaren: — Om jag till exempel skulle hugga in "Resurgam".

Enklingen: — Hvad betyder det?

Stenhuggaren: — Jag skall uppstå igen.

Enklingen: — Nej, sätt då hällre "Hvila i frid!"

•

Per i Hulta har blifvit inbjuden på té i prestgården. Det är första gången i sitt lif han förtär denna dryck. Tillfrågad af prostinnan hur det smakade, svarar Per:

—Ja, då å då unnelit, hva den menniskokroppen kan smälta möe.

•

Vinterfiske. Storfiskaren Lasse på Ön instruerar grannas Kal-Joan i ett nytt sorts vinterfiske på aborrar:

— Å så gör du däk en mjäle mä öppningen åt alla fyra väderstrecka å ställer den på grynna, å te bete lägger du in en kleck kallgröt åf korngryn — förstår du?

Grannas Kal-Johan: — Ja, då begriper ja fäll din dumskalle, att då int går an å salvera dom varm gröt.

•

Verklig förnämhet. En familj, som plötsligt blifvit rik, köpte en stor landegendom. En dag berättade frun på en bjudning om det nya förvärfvet.

— Det är alltsammans så intressant, förklarade hon. Vi skola ha en massa nötkreatur och hästar och grisar och höns —

— Jaså, höns också, afbröt någon af åhörarna, då få ni färska ägg alltjämt.

— Det vet jag icke ännu, svarade hon kyligt. Naturligtvis får våra höns arbeta, om de orka, men annars ha vi råd att köpa våra ägg.

Där fick han. — Herr Carlsson, sade den vackra unga enkan, som själf gjorde sina uppköp, ehuru jag till fullo uppskattar den ära ni visar mig, måste jag säga er, att jag för närvarande ej kan tänka på att gifta om mig och måste därför afböja anbudet af er hand.

— Me-e-en, stammade den häpne slaktaren, jag har aldrig erbjudit er min hand, och...

— Hvarför försöker ni då väga den på vågskålen tillsammans med köttet.

•

Hvad skulle han säga. Dottern i huset: — Det är mig alldeles omöjligt mamma; jag kan inte lägga ner äggen.

Modern: — Ja, men kära barn, det är du tvungen att lära dig. Hvad tror du din fästman skall säga, då han hör, att du inte ens kan lägga ägg.

•

Läraren hade länge sökt bibringa ynglingen Lundström något vetande och utbrister till slut: — Du borde öfvergifva studierna och vända tillbaka till vår modernäring och gå efter plogen!

Efter ytterligare ett försök utropar han förtvifvlad: — Jag sade att du borde gå efter plogen. Förlåt mig, Lundström, jag menade att du borde gå före.

•

Konsulinnan B. roade sig på lediga stunder med välgörenhet och hade med särskildt intresse omfattat en familj A., som bodde fem trappor upp i ett hus vid Hornstull på Söder.

Hon hade dock ofta vid sina besök i familjen känt sig obehagligt berörd af den nyfikna uppmärksamhet som vid besöken egnades henne af husets öfriga hyresgäster och frågade därför en gång fru A. om denna för grannarna omtalat hvem hon var.

— Nej, snälla go'a frun, svarade madam A. Det skulle väl aldrig i världen ha kunnat falla mig in. Jag har sagt dom att frun är min sömmerska och det har dom fått nöja sig med.

•

Herr och fru X. kommo vintertid till en gästgifvaregård för att stanna öfver natten.

— Ett rum för två.

— Jaha.

— Och så kvällsvard för två.

— Jaha.

— Och se så till att det blir ordentligt eldat i rummet.

— Också för två?

•

Följden. — Hvad blir det af den där halfva millionen, som din syster fått ärfva?

— En svåger.

EVANS GOLD CURE.
22 Vaughan street, botar för alltid dryckesvana på tjuguåtta dagar utan någon bortovaro från sysselsättning efter första veckan. Fullkomligt privat. 29 år i Winnipeg. Upplysning sändes i förseglad slätt kuvert. Dr. D. R. Williams, examinerande läkare. J. W. Williams, manager. Tel. Sher. 14.

HUFVUDVÄRK orsakas af ansträngning af ögonen. Lämpliga glasögon borttager ansträngningen och förebygger hufvudvärk. Konsultera
MRS. C. J. MEADOWS
OPTOMETRIST
10232 Jasper Avenue, Edmonton, Alta.

MALCOLM M. CHARLESON
ADVOKAT.
Dominion Bldg., Edmonton, Alta.
Telefon 9207.
Det Kungl. norska vice-konsulatet för Alberta.

Vi sälja alla sorters
FÄRSK FISK
Orders från landsbygden gifvas speciell uppmärksamhet.
SCANDINAVIAN FISH CO.
101 City Market. Stånd 3.
Edmonton, Alta.

DR. J. J. McDONELL
LÄKARE.
Speciell uppmärksamhet gifvas patienter utanför staden.
720 First street, Edmonton, Alta.

ROBERTSON, MACDONALD & WINKLER
Harry H. Robertson, J. M. Macdonald, Gordon E. Winkler.
Telefoner 1810, 1822.
ADVOKATER, JURIDISKA OMBUD, NOTARIER ETC.
PÄNGAR ATT LÅNA.
Bank of British North America Bldg. Edmonton, Alta.

International Hotel
Pris $1.25 om dagen.
SKANDINAVERNAS HOTELL
Boyle och Kinistino.
EDMONTON, ALBERTA.

JACKSON BROS.
Juvelerare och diamanthandlare.
9962 Jasper Ave., E., Edmonton, Alta.
Telefon 1747.
Klockor, slipadt glas, porslin, silfversaker, konstnärliga artiklar, skrifmaterialier etc. Giftermålslicense utfärdas.
Speciell uppmärksamhet gifvas postorderkunder. Ur- och juvelreparation.

Victoria tea
Rik kvalitet
Ceylon blandning
Speciella priser:
3 lb. burk $1.10
10 lb. busk $1.75
5 lb. busk $3.50
Fint kaffe, oöfverträffad valuta 30c., 35c., 45c. per lb.
Speciellt 3 lb. $1.00
Potters trädgårdsutsäde 2 paket, 5c.
Mjöl, torkad frukt och specerier till de lägsta priser.
Postorder gifvas speciell uppmärksamhet.
HENRY WILSON,
Queens Ave., - Edmonton.

Det betalar sig att handla med DET SKANDINAVISKA APOTEKET
Recept expedieras snabbt.
THE EAGLE PHARMACY
Hörn. Jasper Ave. och Rice St., Edmonton, Alta.
Speciell uppmärksamhet gifvas postorder.

ANGKOL För ångplöjning kan man icke finna något bättre att använda.
YELLOWHEAD Den är idealet för detta ändamål: den är bituminous kol; lätt att använda; bildar icke slagg: effekteras icke af vädret och bildar intensiv hetta. Alla storlekar ni önskar från små till stora bitar.
Fråga eder handlare eller tillskrif
NORTH WEST COAL CO. — Box 1765 — Edmonton, Alta.

Män! Rådfråga Dr. Leigh Co.,

Dr. L. K. Leigh.
den gamla pålitliga svenska läkareanstalten för skicklig och samvetsgrann läkarehjälp, och experimentera icke med patentmediciner, profbehandlingar eller elektriska bälten. Dr. Leigh har gjort privata, nervösa och kroniska sjukdomar till specialitet och har under sin 20-åriga praktik i Chicago behandlat och botat hvarje tänkbar form af dessa sjukdomar, af hvilka många kroniska fall af andra läkare förklarats hopplösa.
Unga Män! Förlora aldrig hoppet om att återvinna Er förlorade hälsa och mannakraft, ty vi kunna bota Eder. Sjukdomar i systemet, förorsakade genom ungdomligt oförstånd och synder, såsom nervositet, hjärtklappning, smärtor i ryggen, förlust af lifskraft, matthet, hufvudvärk, sömnlöshet, dålig matsmältning och liknande lidanden botas fort och billigt i djupaste hemlighet genom de nyaste och mest pålitliga metoder.
Njur- och blåssjukdomar, blod- och hudsjukdomar, bröst- och magåkommor, nervös svaghet, striktur, åderbråck, snart sagdt alla sjukdomar hos män, behandlas och botas enligt snabba, säkra och vetenskapliga metoder. Ni kan lita på årlig behandling samt de bästa mediciner och behandlingssätt, och vårt arvode är så rimligt, att alla kunna draga nytta af vår hjälp. Absolut tystlåtenhet garanteras. Rådfrågning, personligen, genom bref eller fråglista, är alldeles kostnadsfritt.
Värdefull Rådgifvare Fritt
"GODA RÅD," den berömda svenska boken, som Dr. Leigh skrifvit och som behandlar de flesta sjukdomar hos män, ungdomssynder och deras följder samt lifvets hemligheter och äktenskapet etc., borde läsas af män i alla åldrar. Boken, jämte fråglista, sändes alldeles gratis och portofritt i förseglad omslag till alla, som insända namn och adress till
DR. L. K. LEIGH, 177 No, State Street, B 14, Chicago, Ill.

Mediciniskt.
SJUKSKÖTERSKA DUMAS — konsultationer för damer angående sjukdomar och oregelbundenheter fritt. 2—8.30. 408 Spence st., Winnipeg.
NURSE DUMAS' ALLMÄNT ANSEDDA TONIK.
NURSE DUMAS' MEDICINSKT BEHANDLADE underlifswafers.
DUMAS' ALLMÄNT ANSEDDA SPECIFIKUM.
NURSE DUMAS' REGISTRERADE botemedel för underlifslidande $2.50, $3.00, $5.00.
MATRIKONINE, EN MODERS TONIK. Dumas, $1.00, $2.00.
DR. DUMAS' SÄKRA LÄKEMEDEL för alkoholmissbruk. $2.00.
DR. DUMAS' TANDVÄRKSDROPPAR och enkla medel mot katarr. 25c.
DR. DUMAS' LUNGMEDICIN, 50c., $1.00.
DR. DUMAS' RÖDA DROPPAR FÖR män. Dumas No. 303. Dumas No. 706.
Konsultationer fritt. Alla postorder uppmärksammas genast. Alla recept registrerade. 408 Spence Street, Winnipeg.

En kärkommen hälsning till GAMLA LANDET
kan ni sända edra släktingar och vänner i Sverige genom att för dem prenumerera på Svenska Canada-Tidningen, som till Sverige kostar endast $2.00 om året.
Ni kan vara förvissad om, att edra kära därhemma skola glädja sig öfver denna lilla uppmärksamhet från eder sida. De skola med största intresse taga del af allt, som rör det land, där ni bor och förtjänar edert uppehälle. Dessutom är en prenumeration på Svenska Canada-Tidningen en lämplig present till en vän i gamla landet. Vår stora skola läsning, som Svenska Canada-Tidningen bjuder sina prenumeranter.
DRÖJ ICKE! Insänd $2.00 idag, så skola vi ombesörja, att någon af edra släktingar eller vänner regelbundet får en hälsning från eder i form af Svenska Canada-Tidningen.
Uppgif namn och adress tydligt!
Svenska Canada-Tidningen
325 LOGAN AVENUE, WINNIPEG, MAN.